

12.10.2010.g.

MEĐUGORJE

Ovaj vikend 2 autobusa hodočasnika iz Ivanca i okolice bila su u Međugorju. S njima sam išao i ja i moja supruga. Kada smo se vraćali svatko tko je osjetio neku potrebu mogao je svjedočiti o tome što je doživio i kako ga se sve to dojmilo, pogotovo oni koji su bili prvi put. Ja nisam bio prvi put ali sam svima posvjedočio o događajima koji su prethodili mojem odlasku u Međugorje.

Moja odluka da odem ove godine u Međugorje donijeta je u zatvoru gdje sam se nalazio do svibnja ove godine. Odlučio sam da ću, zajedno sa suprugom, poći u ljetu, umjesto na more, na 2-3 dana u Međugorje. Da tamo prespavamo i da pri miru obidemo sve jer sam osjećao da ćemo tako doživjeti milosti Međugorja u svoj njihovoj punini. Rekao sam to svojoj supruzi. Međutim, ona mi je kazala da bi ona rađe da idemo zajedno sa ostalim župljanima, organizirano, negdje krajem rujna ili početkom listopada. I ja sam se složio s tim.

Prije dvije godine započelo je moje žestoko obraćenje prema Gospodinu koje se jako pojačalo u zatvoru s obzirom da sam tamo imao puno vremena za Gospodina, čitao sam Bibliju i druge vjerske knjige te sam se duhovno jako podigao i pročistio. Dosta sam o tome pisao i govorio supruzi ali to nije mogla samo tako povjerovati, pamteći sve one loše stvari koje su nam se događale u našem braku i gdje sam ju ja povrijedio. Kazala je da je to moje obraćenje dobro ali da neka ja prvo dođem iz zatvora pa ćemo onda vidjeti koliko je ono stvarno i jako. Po dolasku iz zatvora ja sam nastavio svoj duhovni rast prakticirajući ono što sam govorio i svjedočio. Svakodnevni odlazak na misu, molitva kod kuće, molitva za druge, svjedočenje vjere svima koji su me htjeli slušati, dijeljenje CD-a s mojim člancima o vjeri i duhovnosti, kupovanje i čitanje knjiga vjerskog sadržaja, odlazak na mise i duhovne seminare u druga mjesta, pomaganje u kućanskim poslovima, razgovori bez srditosti i vike, puno sitne pažnje prema njoj i djeci, itd. Djeca su to sve bolje počela prihvaćati ali supruga se jednostavno u toj mojoj promjeni nije odmah snašla i teško me kao takvoga prihvaćala, bez obzira što je to sada skoro bio čovjek kakvog je ona željela. Ponekad smo se znali razići u razmišljanjima oko doživljavanja i prakticiranja vjere. A ja sam u našoj crkvi u Ivancu doživljavao prekrasna iskustva u molitvama. Pa sam tako jednog dana, prije otprilike mjesec i pol dana, molio Svetu Mariju Magdalenu, moju

prijateljicu i našu župnu zaštitnicu, da mi pomogne u tom mojem nesuglasju sa suprugom i djelomičnom s djecom oko mojeg obraćenja i novog ponašanja. Da me prihvate takvog kakav sam sada. I ona mi je, naravno pomogla. Kazala mi je, došao mi je u misao njezina odgovor: "Izmoli devetnicu Božjeg milosrđa." I ja sam ju počeo moliti i već nakon par dana supruga mi je sama započela razgovore oko nekih duhovnih tema. Molitva je djelovala i sve se počelo mijenjati na bolje.

Tako je došao i dan kada mi je prijateljica Jasenka, koja je zaljubljena u Majku Božju Međugorsku, kazala da se 08.10. ide u Međugorje. I ja joj odmah kažem da neka zapiše mene i moju suprugu te joj odmah dam novac. Nakon 10-tak dana baš sam se ponovno nešto "na sitno" porječkao sa suprugom oko neke vjerske teme. Ništa posebno ali meni je bilo teško zašto me ona tako teško prihvaća. Istovremeno me je nekako počeo obuzimati osjećaj da ja i nemam nekog posebnog razloga da idem u Međugorje pa bi možda najbolje bilo da ide samo supruga pa da možda na tom hodočašću pročisti u sebi svoj odnos prema meni i mojom obraćenju. I mučio sam se s tim. I molio sam se ujutro na misi Mariji Magdaleni te sam ju upitao što da radim, dali da idem u Međugorje ili ne. I čekao sam njezin odgovor. Međutim, ništa mi nije odgovaralo, ništa mi nije dolazilo. I gledajući njezinu sliku na vitraju pogled mi skrene na kip Majke Božje Marije. I dođe mi u misli odgovor od Marije Magdalene da mi ona na to ne može odgovoriti nego moram to upitati Djevicu Mariju. I ja se pomolim Djevici Mariji i pitam ju što da radim. A ona mi odgovori : "Ako ne ideš u Međugorje zbog toga što se ljutiš na suprugu onda to nije u redu ali ako imaš neki drugi razlog onda je to u redu." I ja se odmah upitam da li mi se ne ide u Međugorje zato jer se ljutim na suprugu. I odmah, gledajući u svoju nutrinu, mogao sam si dati potpuno siguran odgovor da se ne ljutim na suprugu i da to ni u kojem slučaju nije razlog što sam osjetio dvojbu oko svojeg odlaska u Međugorje.

Ono radi čega sam bio u toj dvojbi ispričao sam Jasenki kada smo se našli na kavi. Rekao sam da imam tu dvojbu i ona je bila šokirana. Ona koja je toliko voljela Međugorje i Majku Božju Međugorsku nije mogla shvatiti da ja, obraćenik i pun ljubavi prema Gospodinu, imam takvu dvojbu. A ja sam joj tada obrazložio svoje osjećaje. Na tom putu obraćenja naučio sam slušati znakove i svoje unutarnje porive. Rekao sam joj da ljudi previše idu u ta svetišta gdje su bila ukazanja i druga čuda sa raznim prošnjama i molitvama a da sami nisu pokušali to izmoliti u svojim crkvama. Rekao sam joj da ja sve što me muči iznesem, kroz molitvu, Gospodinu Bogu Ocu, Gospodinu Isusu Kristu i Duhu Svetom, svecima, Djevici Mariji, Mariji Magdaleni kod kuće, klečeći pred raspelom, i u našoj crkvi u Ivancu. A kada ima neku veću potrebu jednostavno sjednem u auto i za 50 minuta sam na Mariji Bistrici. Tamo me čeka naša Majka Božja Bistrička i moj prijatelj Sveti Leopold Mandić. I nema toga što sam trebao a da nisam tako izmolio. Molio sam s otvorenosću srca, s poniznošću i veliko vjerom u uslišanje mojih molitvi. Koliko samo ima pločica o zahvali Majci Božjoj Bistričkoj u njezinom svetištu u Mariji Bistrici. A to je samo dio svih uslišanih molitvi. Pa i ja bih trebao staviti nekoliko pločica. Gospodin je Djevicu Mariju uznio na nebo i samim tim ona ima moć i sposobnost da bude svugdje. I u Međugorju, i u Mariji Bistrici, i u Lurdu, itd. A mi u Ivancu, u crkvi, imamo četiri, što kipa što slike, Djevice Marije. I pred svakim, kada imamo potrebu, možemo kleknuti i moliti Majčicu da se moli za nas i da nam

usliši neku našu molitvu. I rekao sam Jasenki da mi je žao što će neki prije otići u Međugorje da mole za svoje i potrebe drugih nego tu u Ivanec ili u Mariju Bistrici. To kao da idu u dućan, ja dam to a hoću ono. I mnogi će se takvi razočarati jer im se ništa neće dogoditi, ostatak će prazni, bit će nezadovoljni. Jer mnogi od nas se ne pripremimo za odlazak u Međugorje ili slična svetišta. Morali bi se zapitati prije puta što očekujemo, koje su nam želje i potrebe, da li smo se već za njih molili kod kuće ili u našoj crkvi, da li nas nešto posebno vuče u Međugorje ili je to samo znatiželja ili vjerovanje da će samim našim dolaskom u Međugorje svi naši problemi i problemi drugih oko nas biti riješeni. Na ovakav način odlaska sigurno se ništa neće dogoditi i bit će takvi ljudi razočarani i ljuti na Gospodina. U Međugorje prvo treba ići slaviti Majku Božju i zahvaljivati joj se jer se tamo ona nama ljudima ukazuje kako bi nam učvrstila našu vjeru. Naravno da joj se trebamo obratiti i s našim molitvama za naše i potrebe drugih. Ali, prvo ju moramo doći slaviti. Jasenka me slušala i složila se sa mnom ali vidio sam da joj baš nije bilo svejedno jer ona tako nikad nije o Međugorju razmišljala. Njoj je Međugorje maltene bilo najljepše mjesto na svijetu. Nakon nekoliko dana kazala mi je onako žalosno da je u nedjelju slušala na radiu misu i da je jedan svećenik u svojoj propovijedi govorio upravo to što i ja. I da je od tog trenutka žalosna, kao da je nešto izgubila. A ja sam joj rekao da neka bude sretna jer ju Gospodin voli i ima s njom druge, veće planove i da će ona sada dalje duhovno rasti te joj je zato dao da čuje sva ta razmišljanja o svetištima i odlascima u njih. Rekao sam joj da neka bude sretna jer ide Međugorje i tamo će slaviti Majčicu i zahvaljivati joj i moliti ju. I bit će opet radosna radi toga ali će i znati da je Majčica svuda gdje ju trebamo, samo ju trebati tražiti i moliti joj se.

Tako smo se razišli. I drugi dan mi dođe u misli zašto ću ja ići u Međugorje. Ići ću slaviti Djevicu Mariju i zahvaljivati joj ali ću i ići radi drugih. Radi moje supruge, koja nije znala za ove moje dvojbe, radi moje mame koja je također išla u Međugorje i radi mnogih drugih kojima ću na autobusu i dolje u Međugorju svjedočiti o Gospodinu i o onome što on za mene znači. I Djevica Marija, Sveta Marija Magdalena, i dr. O kako sam bio radostan kada sam se tako pripremio za takav odlazak u Međugorje.

I tako je bilo. Od prvog trenutka sve je bilo veselo i radosno. I moja supruga je bila vesela i radosna, kao da je zračila. I svi drugi. Na Križevcu sam imao dojam takove snage Božje. Kao da su gore svi anđeli i sveci. Kao da se dodirujemo s nebom. Kao da su tamo vrata u nebo. Bio je poseban osjećaj. Ispunjenosti, ali istovremeno i poniznosti i skrušenosti i dostojanstvenosti. U jednom trenutku pogledao sam u nebo. Ali samo na kratko. Nije to bio strah nego nešto kao poštovanje u poniznosti. Ne znam ni sam kako da to opišem.

Popodne smo išli svi zajedno na Brdo ukazanja. Išli smo cijelo vrijeme moleći Kronicu. Kada smo došli pred kip Djevice Marije stao sam malo po strani čekajući da ćemo se svi zajedno iz naše grupe pomoliti. Tako sam zatvorio oči, okrenut prema kipu. A u sebi sam bio radostan i samo sam pjevao pjesmicu: "Majčice, čuj svoje dječice glas, brani i štiti nas, moli za nas, brani

i štiti nas, moli za nas." I rekao sam joj da ona zna moje potrebe i moje molitve i da je neću ništa posebno moliti. A iza pjesme govorio sam : "Hvala ti Majčice, blagoslovljena bila u vijeke, slavim Te i hvalim Te." Pa opet refren pjesme pa opet slavljenje i zahvaljivanje. I odjednom mi u misli dođe glas : "Klekni!" Tada sam pomislio da mi je to Majčica govorila. Poslije sam shvatio da me to savjetovao moj anđeo čuvar jer mi Majčica ne bi tako naređivala i govorila. A ja odvratim da budem ali da bude sada zajednička molitva pa budem onda. I čujem ponovno : "Klekni!" I ja kleknem radosno jer klečim pred svojom Majčicom koju slavim i hvalim. I ponovno sam, oko 15-tak minuta, pjevao u sebi refren pjesme i ponavljao zahvale i slavu mojoj Majčici. Bio sam tako radostan. Najradije bi bio na glas pjevao i smijao se. Brdo ukazanja mi je ostalo u mislima kao mjesto strašno velike slave i radosti.

Jedan drugi događaj mi je ostao u strašno lijepom sjećanju. U nedjelju ujutro išli smo pred kip Uskrsnulog spasitelja, Gospodina našeg Isusa Krista, iz čijeg boka, nitko ne zna kako i od kuda, suze kapljice vode. Uzeo sam sa sobom molitve Svete Brigite, koje svaki dan molim, da ih tamo za taj dan izmolim. Kako ih još ne znam napamet, prve dvije, to sam njih pročitao a onda sam zatvorio oči i dalje sam u sebi molio. A oko mene molitva na svim jezicima. Do mene molila je jedna grupa hodočasnika na engleskom jeziku, iza mene je jedna grupa na talijanskom jeziku molila i pjevala prolazeći Križni put, jedna grupa na poljskom ili češkom jeziku također je molila svoje molitve. A ja sam u sebi molio svoje molitve pred Uskrslim spasiteljem. U tim trenucima kao da je bio živ. Tamo sa nama. Drugi hodočasnici stajali su u redu s maramicama želeći ih natopiti vodom koja je suzila iz Spasiteljevog boka. Kao da sam bio u nekom snu. Kada sam izmolio svoje molitve, kleknuo sam pred kip, zahvalio se Gospodinu te se digao i dodirnuo kip. Kao da je bio živ. ZNAM DA JE U TIM TRENUCIMA ON BIO SA SVIMA NAMA TAMO. Dok ovo čitam jednostavno vidim da cijeli taj osjećaj i stanje, kako sam se tada osjećao, ne mogu izraziti svojim riječima. Sve napisane riječi ne mogu ni približno opisati ljepotu tih trenutaka tamo.

I na kraju, kada se sjetim atmosfere u autobusu pri povratku u Ivancu, uvijek me obuzme osjećaj mira i radosti jer se cijeli naš autobus tako osjećao. Netko više a netko manje. Oni koji su to manje osjećali bili su zbunjeni jer nisu točno mogli opisati kako se osjećaju. Možda su imali prevelika očekivanja, ili još nisu sredili osjećaje, ili su prvo mislili da im se nije ništa posebno dogodilo... Ma ima raznih stanja u kojima smo se nalazili nas 50-tak u autobusu. Ali su mir i radost bili u zajednički. HVALA MAJČICE, BLAGOSLOVLJENA BILA U VIJEKE!